

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Tdo/37/2024
Identifikačné číslo spisu:	4622010436
Dátum vydania rozhodnutia:	24.09.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Patrik Príbelský
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:4622010436.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a sudcov JUDr. Martina Bargela a JUDr. Emila Klemaniča na neverejnom zasadnutí konanom 24. septembra 2025 v Bratislave v trestnej veci obvineného S. Š. pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona a iné, o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 1To/26/2023, z 25. apríla 2023

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného S. Š.T. o d m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Topoľčany, sp. zn. 1T/98/2022, z 1. februára 2023 bol obvinený S. Š. uznaný za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. b) Trestného zákona formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, že:

„od presne nezisteného dňa v mesiaci jún 2020 do 02.03.2021 opakovane, v nepravidelných intervaloch, maximálne dvakrát týždenne, na požiadanie odsúdeného T. O., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom T., N.. V. H. Č.. XXXX/XX, tohto na svojom motorovom vozidle zn. Škoda Octavia combi EČ: T. vozil z mesta T. do mesta I. alebo Z. a späť, za účelom nákupu drogy zvanej „heroín“ (diacetylmorfín), ktorá droga je v zmysle Zákona č. 139/1998 Z. z. omamných, psychotropných látok a prípravkoch v znení neskorších predpisov, zaradená do I. skupiny omamných látok, pričom za každý odvoz mu odsúdený T. O. zaplatil sumu 10,- Eur a rovnako mu poskytol ako odplatu aj 0,5 gramu drogy zvanej „heroín“, pričom mal vedomosť o účeloch cesty, nakoľko odsúdený T. O. zakúpenú drogu vo vozidle na váhe, ktorú pre tento účel vozil so sebou, za prítomnosti obžalovaného odvážil“.

Za to mu bol uložený podľa § 172 ods. 2, § 38 ods. 2, ods. 4, § 37 písm. m) Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 11 rokov a 8 mesiacov; so zaradením podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona

na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 76 ods. 1 a § 78 ods. 1 Trestného zákona mu bol uložený aj ochranný dohľad v trvaní 2 roky.

Krajský súd v Nitre ako odvolací súd rozhodujúci na podklade odvolania obvineného, tak rozhodol, že uznesením, sp. zn. 1To/26/2023, z 25. apríla 2023 ho podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Obvinený S. Š. podal prostredníctvom obhajcu proti uzneseniu odvolacieho súdu dovolanie, a to s poukazom na údajné naplnenie dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku [bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa].

V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom obvinený namietal:

- súd nesprávne vyhodnotil poľahčujúce a priťažujúce okolnosti;
- v podstate rozporoval výšku uloženého trestu a jej nedostatočné odôvodnenie;
- nebolo mu preukázané páchanie trestnej činnosti po dlhší čas, čo viedlo k nesprávnej právnej kvalifikácii a nezákonnej trestnej sadzbe.

Mal tak za to, aby po preskúmaní zákonnosti a odôvodnenosti výrokov rozhodnutí a správnosti postupu konania, ktoré rozhodnutiam predchádzalo, vzhľadom na rozsah pochybení, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací, podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku rozhodol, že uznesením Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 1To/26/2023, z 25. apríla 2023 bol porušený zákon v neprospech obvineného, pričom ten bol porušený aj rozsudkom Okresného súdu Topoľčany, sp. zn. 1T/98/2022, z 1. februára 2023. Ďalej aby zrušil podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku obe citované rozhodnutia v celom rozsahu a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal príslušnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu sa využijúc svoje právo podľa § 376 Trestného poriadku vyjadrila prokurátorka a síce v podstate takto:

„S argumentáciou dovolateľa sa nemožno stotožniť, okolnosti, ktoré uvádza ako dôvody dovolania, nie je možné použiť, nakoľko argumentuje postojom odsúdeného v priebehu trestného konania, ako aj pomerom poľahčujúcich a priťažujúcich okolností. Súd prvého a druhého stupňa podľa môjho názoru rozhodli správne a zákonne.

Dovolací dôvod, ktorý uvádza obvinený, je možné uplatniť len z dvoch dôvodov, a to v prípade, že bol uložený taký druh trestu, ktorý zákona za prejednávaný trestný čin nepripúšťa, alebo, ak bol trest uložený mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby. V prejednávanej veci bol obvinenému uložený trest v zákonom stanovenej trestnej sadzbe, ktorá je v rozpätí 10 až 15 rokov.

Dovolanie obvineného považujem za nedôvodné a plne sa stotožňujem s právoplatným rozhodnutím súdu druhého stupňa. Dovolacie dôvody uvádzané obvineným sa snažia dosiahnuť nižšiu výmeru trestu odňatia slobody.“

Navrhla preto, aby dovolací súd dovolanie obvineného S. Š. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre jeho podanie a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku a § 566 ods. 3 Trestného poriadku], osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na príslušnom súde (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a tiež, že obvinený pred jeho podaním využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1

Trestného poriadku). Najvyšší súd po splnení vyššie vymedzenej formálnej prieskumnej povinnosti zistil, že dovolanie obvineného je treba odmietnuť ako nedôvodné podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 a nasl. Trestného poriadku.

Najvyšší súd poznamenáva, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších, mimoriadnych, procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku, pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie odvolanie“.

Čo sa týka viazanosti dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku k tomu treba poznamenať, že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Zjednodušene povedané, podstatné sú vecné argumenty uplatnené dovolaťelom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Trestného poriadku.

Z toho vyplýva, že v prípade, ak chybám vytýkaným v dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Trestného poriadku nezodpovedá dovolaťelom označený dôvod dovolania podľa § 371 Trestného poriadku a ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolaťelom v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku.

Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolaťelom podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku, ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný právne uplatniteľný dôvod dovolania, než ktorý dovolaťel uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku, dovolací súd dovolaniu vyhovie postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Trestného poriadku a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu (viď k tomu bližšie uznesenie najvyššieho súdu, sp. zn. 2Tdo/30/2011 zo 16. augusta 2011, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120/2012).

K dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa - to znamená, že:

- obvinenému bol uložený trest mimo trestnej sadzby ustanovenej v Trestnom zákone alebo
- obvinenému bol uložený taký druh trestu, ktorý Trestný zákon nepripúšťa.

Uložením trestu mimo zákonnej trestnej sadzby sa rozumie uloženie trestu odňatia slobody obvinenému mimo trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom za trestný čin, zo spáchania ktorého bol uznaný vinným ako aj prekročenie maximálne povolenej výmery trestu (trestu domáceho väzenia, trestu povinnej práce, peňažného trestu, zákazu činnosti, zákazu pobytu a vyhostenia a pod.).

Dovolanie možno podať aj vtedy, ak súd uložil obvinenému taký druh trestu, ktorý Trestný zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa (napr. uloženie trestu zákazu pobytu za nedbanlivostný trestný čin). Tento dovolací dôvod možno použiť aj v prípadoch, pri ktorých boli súčasne uložené tresty, pričom Trestný poriadok uloženie takýchto trestov súčasne nepripúšťa - § 34 ods. 7 Trestného zákona.

Najvyšší súd nezistil pochybenia odvolacieho súdu pri ukladaní trestu obvinenému S. Š., o čom sa menovaný snažil presvedčiť. Ním tvrdené okolnosti navyše pod dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku v zmysle vyššie vysvetleného ani nie sú spôsobilé spadať.

Okresný súd Topoľčany pri úvahách o druhu a výmere trestu vychádzal z § 34 a nasl. Trestného zákona, pričom pri ukladaní trestu v súlade s § 38 ods. 2 Trestného zákona správne zistil jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona a žiadnu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 Trestného zákona. Následne postupoval zákonným spôsobom, keď obvinenému uložil trest odňatia slobody vo výmere 11 rokov, na ktorý boli splnené všetky zákonné podmienky. To isté potom platí o naposledy označenom súde aj pri zaradení obvineného do ústavu na výkon trestu odňatia slobody a ukladaní ochranného dohľadu.

K dovolacím námietkam spočívajúcim v nepriznaní poľahčujúcich okolností podľa § 36 písm. l) a n) Trestného zákona a v priznaní priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Trestného zákona sa dovolací súd vyjadrí nižšie, v rámci posudzovania naplnenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (R 120/2012).

S ohľadom na uvedené nebolo možné dospieť k záveru o naplnení dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať, ani meniť.

Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie tohto dovolacieho dôvodu, je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy nižšieho stupňa, a teda dôvodom dovolania nemôžu byť skutkové zistenia, čo vyplýva z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je odvolacou inštanciou zameranou na preskúmavanie rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu.

Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť (§ 24 - krajná núdza, § 25 - nutná obrana, § 26 - oprávnené použitie zbrane, § 27 - dovolené riziko, § 28 - výkon práva a povinnosti, § 29 - súhlas poškodeného, § 30 Trestného zákona - plnenie úlohy agenta), prípadne zániku trestnosti činu (najmä § 87 Trestného zákona - premlčanie trestného stíhania), resp. chybné rozhodnutia súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Trestného zákona), súhrnného trestu (§ 42 Trestného zákona), trestu odňatia slobody na doživotie (§ 47 a nasl. Trestného zákona) a pod..

Ako z citovaného ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, tak aj z inštitútu dovolania je zrejmé, že trestné konanie je v zásade dvojinstančné. Inak povedané, dovolací súd je viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili súdy nižšej inštancie. Rovnako nie je oprávnený posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania skôr vo veci konajúce a rozhodujúce súdy vyvodili, a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu. Preto platí, že vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, no nikdy nie námietky skutkové.

Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať (dokazovanie tu právna úprava pripúšťa len celkom výnimočne a v značne obmedzenom rozsahu, keď môže byť zamerané výlučne na to, aby mohlo byť rozhodnuté o dovolaní - viď § 379 ods. 2 Trestného poriadku). Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, alebo korigovať len odvolací súd (v zmysle druhej vety § 317 ods. 1 Trestného poriadku však nie obligatórne). Dovolací súd nie je možné chápať ako druhú, „odvolaciu“ inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu nižšieho stupňa.

S poukazom na vyššie uvedené je potom potrebné dovolacie námietky smerujúce len k nesprávnosti a neúplnosti skutkových zistení, rozsahu dokazovania a hodnoteniu dôkazov označiť ako stojace zjavne mimo uplatnený dovolací dôvod. Navyiac, takto formulované dovolacie námietky ani nemožno kvalifikovane podradiť ani pod akýkoľvek iný uplatniteľný dovolací dôvod, nakoľko sa nimi v súvislosti s ich obsahom v podstate nie je možné z právneho hľadiska zaoberať tak, aby bol dovolací prieskum aspoň okrajovo súladný s platnou a účinnou právnou úpravou (výnimkou je už skôr zmieňovaná procesná situácia, keď je subjektom podávajúcim dovolanie minister spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku).

Najvyšší súd pripomína, že v prípade podania dovolania obvineným nie je odvolacím súdom a má doslova zakázané opätovne skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku a v rámci toho prehodnocovať vykonané dôkazy a vyslovovať iné skutkové závery ako súd prvej a súd druhej inštancie - viď veta za bodkočiarkou v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

V danom prípade navyiac obvinený v zákonnej lehote po vyhlásení rozsudku súdu prvého stupňa podal odvolanie výlučne len do výroku o treste, teda výrok o vine sa stal z dôvodu nepodania odvolania právoplatný.

Vo vzťahu k výroku o vine a teda i k právnej kvalifikácii daného skutku teda nie je splnená podmienka uvedená v § 372 ods. 1 Trestného poriadku, teda že obvinený vo vzťahu k výroku o vine podal riadny opravný prostriedok. V tejto časti teda nie sú splnené podmienky dovolania. To sa týka predovšetkým dovolacej námietky, že pri právnej kvalifikácii skutku bola aplikovaná kvalifikovaná skutková podstata podľa § 172 ods. 2 písm. c) Trestného zákona v dôsledku použitia osobitného kvalifikačného pojmu - spáchania trestného činu po dlhší čas v zmysle § 138 písm. c) Trestného zákona.

V tomto smere už len ako obiter dictum najvyšší súd vo vzťahu k obvineným uvádzanej súdnej judikatúre týkajúcej sa páchania drogovej trestnej činnosti po dlhší čas uvádza, že obvinenému sa nekládlo za vinu, že po dlhší čas disponoval omamnou látkou, ale že inej osobe poskytoval pomoc

(dopravou osobným automobíľom) k takémuto konaniu, a to po dlhší čas. Túto pomoc poskytoval inej osobe kontinuálne po dobu 9 mesiacov, čo nepochybne naplňa charakteristiku páchania trestného činu po dlhší čas.

V ďalšom texte sa preto najvyšší súd bude zaoberať uplatnenými dovolaciami námietkami obvineného výlučne len vo vzťahu k výroku o treste.

V tejto súvislosti obvinený namietal, že mu súdom prvého ani druhého stupňa neboli priznané poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. l) Trestného zákona, teda že sa k spáchaniu trestného činu priznal a úprimne ho oľutoval, a že napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti a že na druhej strane mechanicky prihliadol k priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, teda že už bol za trestný čin odsúdený.

Nesprávna aplikácia (neaplikácia) uvedených ustanovení mala podľa neho vplyv na výšku uloženého trestu.

K nepriznaniu poľahčujúcich okolností podľa § 36 písm. l) a písm. n) Trestného poriadku tak ako sa domáhal obvinený a existencii priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, ktorú naopak rozporoval, najvyšší súd uvádza, že nepoužitie citovaných poľahčujúcich okolností, resp. použitie tej priťažujúcej, nepredstavuje naplnenie jednak dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku ako ani žiadneho iného dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku. Otázka zisťovania, resp. zhodnotenia (ne)existencie poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností je otázkou skutkovou, ktorá je vylúčená z preskúmania dovolacieho súdu v prípade, že tento koná na podklade dovolania podaného obvineným (R 18/2015).

Najvyšší súd už len nad rámec veci dodáva, že rovnako ako súdy nižšieho stupňa vidí opodstatnenie nepriznania uvedených poľahčujúcich okolností obvinenému a pádne priznanie priťažujúcej okolnosti. Navyše, krajský súd v napadnutom uznesení podrobne a dostatočne obvinenému vysvetlil, akými úvahami sa správal pri posudzovaní pomeru poľahčujúcich a priťažujúcich okolností ako aj tým, prečo nepriznal osobným (rodinným) pomerom obvineného relevanciu pre možnú nižšiu výmeru trestu odňatia slobody.

Z uvedeného vyplýva, že v trestnej veci obvineného nemožno dospieť ani k záveru o tom, že by bol naplnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, a preto dovoláciu argumentáciu obvineného najvyšší súd odmietol ako zjavne nedôvodnú.

Nakoľko najvyšší súd s poukazom na vyššie konštatované nezistil naplnenie dôvodov dovolania namietaných obvineným rozhodol v konečnom dôsledku tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.